

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Віслучок Іа втрачає хвіст, а Вінні-Пух знаходить його

Старий сірий віслучок Іа, стояв собі в густому куточку лісу, широко розставивши передні ноги, схиливши голову набік, і думав про різні речі. Іноді він сумно запитував себе: "Чому?", іноді: "Навіщо?", іноді: "Наскільки?", а іноді й сам не знав, про що він думає. Тож коли Вінні-Пух прийшов назустріч, Іа був дуже радий, що може ненадовго перестати думати, і похмуро сказати йому: "Як справи?".

"А в тебе як справи?" -
відповів Вінні-Пух.

Іа похитав головою з боку в бік.

"Не дуже", - сказав він. "Здається, я вже давно не
знаю, що відчуваю".

"Дорогенький, - сказав
Пух, - мені дуже жаль.
Давай подивимось на тебе".
І ось Іа стояв, сумно
дивлячись у землю, а Вінні-
Пух обійшов навколо нього.

"Що сталося з твоїм хвостом?" - здивовано запитав він.

"Що з ним сталося?" - запитав Іа.

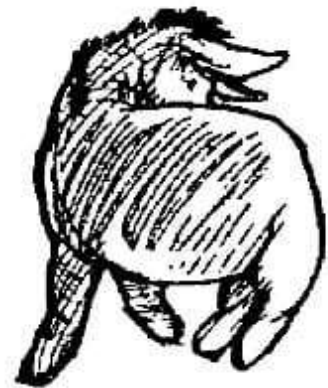
"Його там немає!"

"Ти впевнений?"

"Ну, хвіст або є, або його немає. Тут не можна помилитися. А в тебе його немає!"

"А що тоді є?"

"Нічого."

"Дай-но я подивлюся", - сказав Іа і повільно повернувся туди, де колись був його хвіст. Помітивши, що хвоста немає, він повільно повернувся в інший бік і, нахиливши голову, зазирнув собі між лапи. Зітхнувши, він зробив висновок: "Ти маєш рацію".

"Звичайно, я маю рацію", - відповів Пух.

"Це багато чого пояснює", - похмуро сказав Іа. "Дійсно, це пояснює все."

Не дивно."

"Ти, мабуть, десь його залишив", - сказав Вінні-Пух.

"Фтось, мабуть, його взяв", - відповів Іа. "Фтось, мабуть, його взяв", - відповів Іа. "І справді!", - додав він після довгої мовчанки.

Пух відчував, що повинен сказати щось корисне, але не знав, що саме. Тож він вирішив зробити щось корисне.

"Іа, - сказав він поважно, - я, Вінні-Пух, знайду для тебе твій хвіст".

"Дякую, Пух, - відповів Іа, - ти справжній друг.", - сказав він. "Не такий, як деякі", - додав він.

І Вінні-Пух пішов шукати хвіст Іа.

Був чудовий весняний ранок, коли він розпочав свої пошуки. Маленькі м'які хмаринки весело гралися в блакитному небі, час від часу пробігаючи перед сонцем, ніби хотіли його загасити, а потім несподівано зникали, і наставала черга наступної хмаринки. Крізь них і між ними сміливо світило сонце, і гай, який цілий рік носив свої ялинки, здавався старим і пухнастим на тлі нового зеленого мережива, яке так гарно одягли буки. Ведмідь ішов через гайок і перелісок; вниз по відкритих схилах, зарослих вересом, над кам'янистими руслами струмків,

вгору по крутих берегах пісковика і знову в верес; і нарешті, втомлений і голодний, він дійшов до Стоакрового лісу. Бо саме у Стоакровому лісі жила Сова. "І якщо хтось щось про щось знає, - сказав собі Ведмідь, - то це Сова, яка щось про щось знає, - сказав він, - або ж мене звать не Вінні-Пух", - сказав він. "Так і є", - додав він. " І так воно і є."

Сова жила в Каштанах, старосвітській оселі великої чарівності, яка була кращою за всі інші, принаймні, так здавалося Ведмедику, бо мала і стукалку, і дзвоник. Під стукалкою висіла табличка, в якій було написано:

БУДЬ ЛСКА, ДЗОВНІТЬ, ЯЩО
ВАМ ПОТРЕБНА ПОМОГА

Під дзвоном було оголошення, в якому було сказано:

БУДЬ ЛСКА, СТУКАТЕ, ЯЩО
ПОМОГА НЕ ПОТРЕБНА

Ці записки були написані Крістофером Робіном, який був єдиним у лісі, хто вмів писати, бо Сова, хоч і була багато в чому мудрою, вміла читати, писати і писати своє власне ім'я ВОСА, але чомусь зовсім не могла впоратися з такими словами, як КІР і БУТЕРБРОД.

Вінні-Пух дуже уважно прочитав обидва оголошення, спочатку зліва направо, а потім, на випадок, якщо він

щось пропустив, справа наліво. Потім, щоб бути впевненим, він постукав і потягнув ручку, потягнув за мотузочку для дзвінка і дуже голосно закричав: "Сова! Мені потрібна відповідь! Це Ведмідь." Двері відчинилися, і Сова виглянула.

"Привіт, Пуху", - сказала вона. "Як справи?"

"Жахливо і сумно, - відповів Пух, - тому що Іа, мій друг, втратив свій хвіст. І він дуже сумує через це. Тож чи не міг би ти, будь ласка, підказати мені, як його знайти?"

"Що ж, - сказала Сова, - звичайна процедура в таких випадках виглядає так".

"А що таке Звичайна процедура?" - запитав Вінні-Пух.

"Бо я Ведмідь з дуже маленьким мозком, і довгі слова мене турбують".

"Це означає Справа, яку треба зробити."

"Якщо це означає саме це, то я не проти", - покірно відповів Пух.

"Справа полягає в наступному. По-перше, видати Винагороду. Потім—"

"Фвилинку, - сказав Пух, піднявши лапу. "Що нам робити з тим, про що ти казав? Ти чхнув саме тоді, коли збирався мені це сказати."

"Я не чхала."

"Ні, Сова, чхнула."

"Вибач, Пух, не чхала. Ти не можеш чхати, а не знати цього."

"Ну, ти не можеш цього знати, якщо ти не чхала."

Я сказала: "Спочатку дай винагороду".

"Ти знову за своє", - сумно сказав Пух.

"Винагороду!" - дуже голосно сказала Сова. "Ми напишемо оголошення, що дамо велику нагороду тому,

хто знайде
хвіст Іа".

"Ясно, ясно, -
кивнув
головою Вінні-
Пух. " Якщо
говорити про
великі

подарунки, - продовжував він мрійливо, - то зараз, приблизно о цій порі вранці, - і він задумливо подивився на шафу в кутку Совиної вітальні, - у мене є лише повен рот згущеного молока або чогось іншого, і, можливо, трохи меду—".

"Ну, тоді, - сказала Сова, - ми напишемо це оголошення і розклеїмо його по всьому лісі".

"Шматочок меду", - пробурмотів Ведмідь, - "або - або ні, кому як зручніше". І він глибоко видихнув, і з усіх сил намагався слухати, що говорила Сова.

Але Сова говорила і говорила, використовуючи все довщі і довщі слова, поки нарешті не повернулася до того, з чого почала, і не пояснила, що людина, яка виписала цю записку, - Крістофер Робін.

"Це він написав для мене записки на моїх вхідних дверях. Ти бачив їх, Пуху?"

Вже деякий час Пух із закритими очима говорив по черзі "так" і "ні" на все, що говорила Сова, і, сказавши "так, так" минулого разу, тепер сказав "ні, зовсім ні", навіть не розуміючи, про що говорила Сова.

"Фіба ти їх не бачив?" - запитала Сова, трохи здивована. "Фодімо подивимось на них зараз".

І вони вийшли на вулицю. А Пух дивився на клямку і оголошення під нею, і дивився на дзвіночок і оголошення під ним, і чим більше він дивився на дзвіночок, тим більше йому здавалося, що він десь бачив щось подібне, десь раніше, колись давно.

"Гарний дзвіночок, чи не так?" - сказала Сова.

Пух кивнув.

"Він мені щось нагадує, - сказав він, - але я не можу пригадати, що саме. Де ти це взяв?"

"Я просто натрапила на нього в лісі. Він висів на кущі, і я спочатку подумала, що там хтось живе, тому подзвонила у нього, але нічого не сталося, а потім я подзвонила ще

раз дуже голосно, і він відірвався, а оскільки він нікому не був потрібен, я взяла його додому, і..."

"Сова, - сказав Пух поважно, - ти помилилася. Він був комусь потрібен".

"Кому?" "Іа. Мій любий друг Іа. Він дуже любив його."

"Любив?"

"Прив'язався до нього", - сумно відповів Вінні-Пух.

І з цими словами він відчепив його і поніс назад до Іа; а коли Крістофер Робін знову прибив його на потрібне місце, Іа побіг

по лісу, так радісно вимахуючи хвостом, що Вінні-Пух так розвеселився, що змушений був поспішати додому, щоб перекусити чимось, що могло б його підбадьорити. А ще через півгодини, витираючи рота, він гордо наспівував собі під ніс:

Фто знайшов

Фвостика?

"Я", - відповів Пух,

"О чверть на другу (хоча насправді було за чверть до одинадцятої),

Я знайшов Фвостика!"

